

**Uitreiking van de Orde van de Vlaamse Leeuw
aan Johan Laeremans
te Aalst op 5 juli 2018**

Toespraak door prof. Matthias E. Storme
Voorzitter van de Orde van de Vlaamse Leeuw

Hoogedelgestrenghe heer burgemeester en schepenen in wier stad en stadhuis wij opnieuw te gast zijn,

Hooggeachte heer en mevrouw Laeremans

en eerdere dragers van de Orde van de Vlaamse Leeuw,

Dames en heren vertegenwoordigers van ons volk op de verscheidene niveaus,

Waarde landgenoten uit Noord- en Zuid-Nederland !

Zoals U weet wordt de Orde van de Vlaamse leeuw sinds 1971 regelmatig toegekend ter erkenning van verdiensten in verband met :

- een consequente en kordate houding in de sociale en culturele ontvoogding van de Vlaamse gemeenschap;
- prestaties die de integratie van de Nederlanden bevorderen;
- acties en initiatieven met het oog op de uitstraling van de Nederlandse taal en cultuur.

U zal onmiddellijk begrijpen waarom Johan Laeremans perfect aan deze criteria beantwoordt. Vandaag wordt de Orde voor de 35e maal uitgereikt. 35 moet zowat het aantal organisaties zijn waarvan Johan Laeremans een steunpilaar en duivel-doe-al is of was, of minstens toch de penningmeester en het uitgaande postkantoor. Er zijn weinig of geen nationale of Vlaams-Brabantse acties of komitees van de Vlaamse beweging sedert eind de jaren vijftig waar Johan Laeremans niet een trekker of een duwer was. Dat is dus 60 jaar lang. En dat niet als aangestelde of vrijgestelde, maar naast een professioneel leven als leraar dat niet alleen bestaat uit les geven aan het Sint-Jans-Berchmanscollege, maar eveneens een heel luik cultuur omvatte: als koorleider van het Brussels knapenkoor, organisatie van volkskunstgroep Nele, secretaris van Volleybal Tijn en dergelijke meer. Cultuur betekende voor Johan Laeremans en zijn Lieve en kinderen al die jaren niet cultuur consumeren, maar zelf cultuur maken met anderen.

Vorig jaar mochten we hier de honderdjarige Jan Verroken in de bloemetjes zetten en herdachten we de strijd rond de taalgrens en Leuven Vlaams. Het is ook in die strijd rond de taalgrens dat we Johan Laeremans het eerst nationaal naar buiten zien komen. Vanaf 1959 richtte hij mee de Komitees der randgemeenten en Brussel en Taalgrens op, en werd er jawel de penningmeester van. Hij organiseerde mee de Marsen op Brussel en de strijd rond de randgemeenten. Hij werd actief in de Volksunie en werd er, jawel de penningmeester van, van 1964 tot het Egmontpact, evenals enkele jaren ondervoorzitter, waardoor hij de partij voorzat wanneer Frans van der Elst afwezig was. En jawel, ook bij de acties rond Leuven Vlaams vinden we Johan Laeremans terug, onder meer in de rol van de leraar die bij betogingen opgepakte leerlingen ging met zijn overtuigingskracht bevrijden uit de handen van de Brusselse politie. De Jezuiten vreesden dat St-Jan door zijn populariteit bij de leerlingen een Volksunieburcht aan het worden was.

Na het Egmontpact verliet hij met vele anderen de Volksunie en was hij niet meer partijpolitiek actief. Maar dat betekende vooral nog meer inzet en werk voor de Beweging. Het begon met de petitie-actie tegen het Egmontpact nadat de socialistische partijvoorzitter Karel Van Miert had verklaard dat zolang er maar 7000 en geen 70.000 tegenstanders opkwamen, hij er geen rekening mee hield het werden er dus meer dan 70.000 groene petitie-kaarten die werden ingezameld. Huize Laeremans was toen zoals talloze malen nadien eigenlijk het nationaal postsorteercentrum Beatrijslaan. En natuurlijk was Johan Laeremans ook de penningmeester van het Egmontkomitee.

Na de Egmontbetogingen en val van het pact werd veel energie gestoken in het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen, met Johan Laeremans als, jawel, penningmeester, het Komitee der randgemeenten dat intussen als 30 jaar het kwartaalblad "De Zes" uitgeeft, de acties Waar Vlamingen thuis zijn, de acties voor de splitsing van de Sociale Zekerheid, vele activiteiten van de Vlaamse Volksbeweging, de Tweedehands Boekenbeurs die 35 jaar lang in Strombeek-Bever werd georganiseerd ten bate van de kas van Vlaamse verenigingen, met hoofdboekenwurm Johan Laeremans als inzamelaar, taxateur, prijszetter, reclamemaker en verkoper. Naast die boekenslag mocht Eigen Thuis in Grimbergen, een tehuis voor personen met een handicap, al die jaren sinds 1976 genieten van de opbrengst van een jaarlijkse marsepeinslag georganiseerd door Lieve en Johan Laeremans

Natuurlijk zijn niet alle aspecten van de genoemde Vlaamse strijd doorheen die jaren vandaag nog even actueel; maar het is precies omdat de strijd voor de taalgrens en Leuven Vlaams in de jaren 60 werd gevoerd, dat die strijd grotendeels gestreden is - zij het nooit volledig, noch aan de taalgrens wat de verfransing of andere ont nederlandse betrefte, noch aan de universiteiten waar het gevaar veeleer de verengelsing is. De Vlaamse ziekteverzekering is er nog steeds niet, de taalfaciliteiten jammer genoeg wel nog. Brusselse megalomanie blijft claims leggen op Vlaams-Brabant, zoals de recente poging tot een Eurostadion, dat vanuit het zenuwcentrum Beatrijslaan Grimbergen vakkundig werd bestreden en onklaar gemaakt.

Over die Vlaamse strijd vandaag zal ik het verder niet hebben omdat schepen Van Overmeire en voorzitter An De Moor daarvoor in hun toespraken zowel de praktische prioriteiten vandaag als de filosofische onderbouw waarvan we moeten uitgaan overtuigend hebben behandeld. Ik zou dan ook willen terugkeren naar de persoon van Johan Laeremans en besluiten met een drietal eigenschappen van de gevierde.

Ten eerste integriteit. Enkel al het feit dat tientallen Vlaamse verenigingen al 50 jaar hun schatten of toch hun bankrekeningen, in handen gaven van Johan Laeremans vormt daarvan een sluitend bewijs.

Ten tweede minzaamheid en humor. Een ietwat droge humor met een tikje ironie, zeker ook met speldenprikken maar zonder gescheld noch louter geklaag. Leest U er maar de teksten van De Zes op na, waarin Johan Laeremans een zeer groot aandeel heeft: daarin wordt met veel de draak gestoken, maar het blijft lichtvoetig en fijnzinnig.

Ten derde bescheidenheid. Johan Laeremans probeerde nooit zelf in de schijnwerpers te staan maar vanuit de schaduw andere in het licht te laten, stond vrij zelden op het podium maar veel erachter. Maar hier en nu moet ik hem toch verzoeken om op dit podium te komen, zodat we hem om alle redenen die hier vandaag zijn genoemd en vele anderen de Orde van de Vlaamse Leeuw kunnen uitreiken en ik hem het hieraan verbonden zilveren plakket kan overhandigen.